

ח"כ יוסף קרמרמן

שרהכספים לשעבר של תנועת החרות שקע בחובות, ומוסד אשראי של התנועה חובע ממנו פרעון חוב של 160 אלף ל"י

כנראה, שקוע בחובות מעבר למה שהבני קים היו מוכנים להסכים לו. בליתיבירה פנה קרמרמן לחברת הביטוח הגדולה אליהו, שבסניפה המרכזי, ברחוב אלנבי בתל-אביב, נפתח לו כרטיס-לקוח שמיספרו 492/01. חברת הביטוח הסכימה לאשר לו הלוואה בסכום של 150,000 לירות, שמועד פרעונן יהיה במאי 1976.

הקושי היחיד שנותר לפניו היה גיוס הערבים המתאימים. הוא לא התקשה בכך במיוחד. בנק אוצר עממי, שמרבית חברי הנהלתו הם אנשי תנועת החרות, ושנחשב כבנק המממן את תנועת החרות, הסכים לערוב להלוואה הגדולה. ב-14 בינואר 1976 הוצא עבורו כתב-ערבות על סכום של 150,000 לירות.

בדרכים שונות את תנועת החרות, תנועתו של מנחם בגין. קרמרמן היה גיבור ה"תנועה, והועלו נגדו חשדות כי נתן מכספי הקרן ערבויות לחברים אישיים שלו לצורכי כיהם הפרטיים, שלא לצורכי המפלגה. הוא סולק מתפקידו הנכבד על-ידי יושבי ראש תנועת החרות, יצחק שמיר, ותחתיו מונה איתן ליבני.

אחרי שנפרעה הלוואתו מחברת הביטוח אליהו החלה מלחמה פנימית בין אגודת אוצר עממי, הערבה, לבין הח"כ, שהתחמק מתשלום חובו. לקריאות הסלפוניות שנית קבלו בביתו השיב קרמרמן חרימשמעות: "לא משלם!" רק אחרי שפגו אליו חבריו לתנועת החרות, שדבר השערוריה הגיע לאזניו, נחרצה — והבטיח: "זה יהיה בסדר. אני אשלם בקרוב." אלא שה"בקרוב" השתהה. ב-20 בדצמבר

שקיעתו של האיש החזק

משך שנים רבות נחשב יוסף קרמרמן כאיש החזק מאחורי הקלעים של תנועת החרות. הח"כ גדולה-מידות, שרק לעיתים רחוקות ניראה בבניין הכנסת ורק אחת לשנתיים הוא עלה על דוכן-הנואמים, נחשב כאחד הפיננסי של תנועת החרות. כחתנו של אליהו-ספנות, יעקב מרידור, המלוטרי-מיליונר, בימים לפני שהחברה הויתרה שלו ירדה מנכסיה, וכבעל מיפעלי תעשייה (עץ לבד) בוכות עצמו, גינה קרמרמן את העסקים הכספיים של התנועה. בחוקף כוחו זה קנה לעצמו מעמד והשפעה שחורגו מכל פרופורציה סבירה. מנהיגי חרות חששו להמרות את פיו. הוא היה האיש שיכול להכתיר נסיכים ולסלק שועים מהתנועה. הוא היה אולי האיש היחיד בתנועת החרות שסמוגל היה להתייצב נגד מנחם בגין ולומר לו "לא!"

ההסתבכות הפיננסית של תנועת החרות בשנים האחרונות, ושקיעתה בחובות בסדר גודל של עשרות מיליוני ל"י לבעלי-חוב פרטיים, חיסלו גם את מעמדו של קרמרמן. האיש לא היה מסוגל עוד לחלק את התנועה מן הסבך הכספי שאליו הכניס אותה, איבד לחלוטין את השפעתו. הוא סולק מראשות סניף תל-אביב של התנועה, וספק רב אם יוכל עוד ברשימת המועד מדים של הליכוד לכנסת הבאה. כי יוסף קרמרמן סיבך בחובות כספיים לא רק את תנועתו, אלא גם את עצמו.

חברת הביטוח הסכימה להלוות

כבר הכנסת יוסף קרמרמן גישה לרוציא כספים ממיליוני לירות תנועת החרות. עכשיו מנסים לגבות ממנו את הכספים האלה — בחוסר-הצלחה, כי בר"תים. כך הגיב השבוע אחד מאנשי הליכוד, כאשר הגיעה לאוזניו הידיעה על תביעת האזרחית שהוגשה לבית-הדין של המחוז בתל-אביב נגד חברת הביטוח, איש חרות, הוותיק יוסף קרמרמן.

קרמרמן, שזוהי עיתונאים מושבע ואדם הידוע כשחקן ביותר, נקלע לפני כשנה וחצי לקשיים כספיים. לדיברי מקורביו, מדובר היה במיספר עסקות שביקש לבצע אולם חסר מזומנים למימושן. בדר-כלל לא נתקל קרמרמן בקשיים בדרכו להשגת הלוואות גדולות בבנקים שאיתם עבד. אולם באותה תקופה היה

שלמה אליהו — שהגיש באחרונה את מועמדותו לבהירות הפנימיות בד"ש — וביקש את עזרתו לשם דחיית מועד פרעון הלוואה עד לחודש נובמבר 1976. חצי שנה מאוחר יותר, גם הערבים, בנק אוצר עממי, וגם חברת הביטוח, לא התנגדו לכך. אולם בחודש נובמבר כבר לא היה בנק אוצר עממי בין החיים. עקב קשיים כספיים נבלע הבנק על-ידי בנק הפועלים ובמיש רדיו, ברחוב מיקוה-ישראל בתל-אביב, הוקמה אגודת אוצר עממי, אגודת אשראי הדדית שאף היא, כמו הבנק עצמו בשעתו, בידי תנועת החרות.

"אוצר עממי" ישלם

ב חודש נובמבר האמור לא הגיע תשלום החוב לחברת הביטוח אליהו. החברה פנתה לאגודת אוצר עממי ודרשה מהם, כערבים, לשלם את הסכום, שבינתיים תפח ל-161,000 לירות מכוח הריבית וד ההוצאות שנבעו מארכת מועד הפרעון. אנשי אוצר עממי לא מיהרו לפרוע את הסכום הגבוה מקופתם הדלה. מרבית כספי האגודה נועדו למימון הלוואות שונות לתנועת החרות, עם התקרבות מועד הבחירות לכנסת לפני שבועות אחדים. ההלוואה שצטננה לקרמרמן היתה לצרכים פרטיים, ולפיכך לא מיהרה אגודת האשראי לפרוע אותה.

חברת הביטוח אליהו החלה מגלה דאגה לגורל הכסף. קריאות-הסלפון הבהולות למישרדיו של קרמרמן, לביתו ואפילו לכנסת, שם כימעת לעולם אינו נמצא וענו על-ידי מוזכירתי בנכס: "מר קרמרמן איננו. גא להשאיר את מיספר-הסלפון". אך קרמרמן עושים לא התקשר עם נושיו. ב-14 בנובמבר נתקבל טלפון בחברת הביטוח אליהו. "זה בסדר, אנוהו נשלם את חובו של קרמרמן", הצהיר אדם שהציג עצמו כחבר הנהלת אוצר עממי, אך סירב לנקוב בשמו המפורש. הכסף אכן הגיע לחברת הביטוח, בסוף חודש נובמבר אשחקד.

אלא שבכך עדיין לא נסתיימה פרשת קרמרמן. אין זו הפרשה הראי שונה הנוגעת לכספים, ששמו של חבר הכנסת הדורי-הלבוש קשור בה. הוא קשור, גם בפרשת קרן תל-חי המפורסמת, שמימנה

76 נשלחה מאוצר עממי תזכורת בכתב לקרמרמן, ובה נדרש לשלם את 161,000 הלירות, שאם-לא-כן לא יהיה לאגודה מנוס מהגשת תביעה מישפטית נגדו.

הפרשה היתה ידועה כבר כימעת לכל צמרת הליכוד. היו שטענו כי צריך לתת לקרמרמן "קצת זמן". תנו לו להתאושש מעט מחובותיו המעיקים, הוא ישלם בסופו של דבר", אמרו מצדדיו. האחרים גרסו, לעומתם, כי התנועה אינה צריכה לחתל גיבוי לתביעה-הכנסת בעסקי הפרטיים. "אם באוצר עממי לא יהיה כסף, תצא התנועה מופשטת בסופו של דבר, כי לא יהיו כספים להלוואות ולערבויות בנקאיות", אמרו.

אולם ההחלטה הסופית היתה נתונה בידי אנשי הנהלת אגודת אוצר עממי. הם פנו לפרקליטם, עורך-הדין אריה דגני, וזה שוחח עם קרמרמן בטלפון שבוע שבו נזרעה ועיית תנועת החרות. אחרי הוועידה אשלם את החוב", הבטיח קרמרמן לפרקליט. אולם הוועידה הסתיימה, וקרמרמן מיהר לעזוב את הארץ. "לצורך עיסקותיו", טענו מקורביו מחרות.

האם יעוקל הרכוש?

ב שבוע שעבר הוכאה התביעה האזרחית נגד ח"כ יוסף קרמרמן לבית הדין המימשט-המחוזי בתל-אביב. למעשה מודים אנשי אוצר עממי, כי הדבר האחרון שבו הם מעוניינים הוא להתייצב פנים אל פנים ויקה, הנושים לוחצים. הבקשה שהוגשה לבית הדין היא לפסק-דין בסדר-דין מקוצר. ח"כ קרמרמן חייב להגיש את השגותיו תוך 10 ימים.

במקרה כזה הוא צריך להגיש התגור נגות, מסביר עורך-הדין דגני, "שכן בדינו נמצאת ראייה כתובה" אם לא תוגש ההתנגדות — כך קרה כתבי-ההגנה מקוצר — עוד השבוע. יחסיים דיון מקוצר ב"תביעה בפני שופט מחוזי, העלול להחליט אף על עיקול חלקים מרכושו של הח"כ. פרקליטו של קרמרמן, עורך-הדין מנחם ברג, טוען כי לא ידוע לו על ההלוואה. "כשהחזיר קרמרמן מה"ל, בתחילת חודש מארס, העניין בבורד ויוסדר", הוא טוען. אולם עד שיהיו קרמרמן כבר ייערך הדיון לפני השופט, העשוי גם לתת החלטה שלא בנוכחות הנתבע.

במדינה

(המשך מעמוד 34)

לא נאפשר לו לעזוב את הארץ, אפילו ליום אחד!" בני מישפחה נזכאי רואים באריה את הערפד הפרטי שלהם. "הרפו סחט את כל כספנו" הם אומרים. "עכשיו, בגללו, אינו יכולים גם לצאת לחו"ל ונראה כי לעולם לא נוכל לעשות זאת. אנוחנו משועבדים לו לכל החיים!"

מישטרה

מידך אלים

השודדים לעגו לשוטרים בעת המירדף, ואזה פרעו את החשבון אחרי הלכידה

אפילו שוטרים ותיקים לא יכלו להסתיר את הזעזוע שאחו בהם למראה-עיניהם. שני החשודים הובלו על-ידי בלשי היחידה המרכזית של מישטרת מחוז תל-אביב כש-ביגדיהם ספונים דם. הילוכם מתנדנד וכל גופם חבול ומוכה. היה זה סיום צורם למיבצע מיסטרתי שהתנהל, עד לסופו, בצורה כימעט מושלמת.

למחרת היום התפרסם סיפור המעשה כפי שטרחו מייד דוברי המישטרה לספרו, לפירטי-פרטיו, לכתבים לעניינים פלייליים של העיתונים היומיים: שני צעירים רעז-לייפנים שדדו, בשבוע שעבר, את סניף בנק לאומי שבמת-אביב, ונטלו עימם יותר מ-200 אלף לירות. השודדים נמלטו במכוון גית טובארו שהמתינה להם בפתח הבנק, ודהרו במהירות מטורפת לכיוון תל-אביב. האלמונית דיווחה. סיור של היחידה המרכזית, שהיה בתפקיד בתל-אביב, מיהר לרמת-אביב לשמע הידיעה מן המוקד, ועוד בדרכו הבחין במכונית השודדים ה"עושה את דרכה לתל-אביב. לדיברי הר בלשים, הם גיסו לעצור את הרכב הנמלט עוד ברחוב רוקח, בכניסה לתל-אביב, אלא שהשודדים הצליחו לתמוק מהם, תוך שהם לועגים לבלשים בתנועות-ידיים מגונות חרי-משמעות. דבר שהעלה את חמתם של בלשי היחידה המרכזית עד להשתת.

לעדותם של הבלשים, הם נעזרו בכל שלבי המירדף באזרחים, שהרכב וגוסניו עוררו את חשדם. אותם אזרחים כיוונו את בלשי המישטרה לאורך כל הדרך, וענו למקום שבו נטשו השודדים את ריכבם ו"גיסו להסתתר בחצר אחד הבתים שברחוב פינקס, שם קפצו לתוך מיקלט אפל.

אולם במיאוור השוד המירדף שכחו בלשי היחידה המרכזית לספר לכתבי הר עיתונים מי, בעצם, היה הגיבור האמיתי מאחרי המצוד המהיר. היתה זו אשה שביקשה להישאר בעילום-שם. כאשר פרו צו השודדים לסניף הבנק, גינכת עיניהם הנהגות של העורבים והשבים, שמרה אותה אורחית אלמונית על קורירות מופת, וזינקה לתוך חנות-פרחים סמוכה. היא טילפנה במהירות למקד המישטרה, וללא שהיות החלה מתארת את המתרחש לנגד עיניה. היא מסרה תיאור מדוייק של הרכב ששימש את השודדים, את מעשיהם בכל רגע ורגע ואת הכיוון המשוער של מסלול בריחתם. השוטרת שיבה במקד המישטרה העבירה מייד את המידע לכל רכב מיסטרתי שנע בסביבה, ובמירדף המהיר נותרה רק השאלה: תוך כמה זמן ייתפסו השודדים.

כאשר נלכדו השודדים באותו מיקלט אפל, הפכה מלאכתם של הבלשים קלה המקום הוקף בכוח מתוגבר, כשהבינו הר שודדים כי הגיעו לסוף המירוץ, העדיפו להיכנע. הם הניחו את גישקם, ויצאו מן המיקלט כשידיהם מורמות. בתוך המיקלט מצאו השוטרים מאוחר יותר את הכסף הגנוב, ואת כלי הנשק והפריצה.

עלבון צורב. אך בלשי היחידה המרכזית לא הסתפקו בהצלחתם המהירה ב"לכידת השודדים. נותרה להם עוד בעיה אישית מציקה, שהיה עליהם לפתור בו במקום. הם לא יכלו להתעלם מן העלבון הצורב שבלבו בהם השודדים בתחילת ה"מירדף, כאשר לעגו לניסיונותיהם לחסום את מכוניותם בנתיב הראשון הוכה על-ידי השודד הלגלגן הראשון הוכה על-ידי השוטרים באכזריות. פניו נשטפו דם תוך שניות, כאשר שישה בלשים חסונים מש"תתפים בחינה האלימה. גם כשנשל על המדרכה המורפלי-חושית לא הירפו ממנו השוטרים ובעטו בו בצלעותיו ובמבושיו (המשך מעמוד 38)